

2 Grohnert

"Grijze, betonnen muren doen me denken aan thuis"

10 Opinie

"Het is te vroeg om direct na de middelbare school te selecteren"

6 Dinner

"You have to save these chocolates, they're not for a Monday night"

7 Networking

Do we need another network event?

observant 19

www.observantonline.nl

Onafhankelijk weekblad van de Universiteit Maastricht | Redactieadres: Postbus 616 6200 MD Maastricht | Jaargang 37 | 26 januari 2017

De één is gevoeliger voor stress dan de ander. Hoe kan dit? Prof. Rob Markus zoekt verklaringen. Lees meer op pagina 8-9 Foto: ThinkStock

nl Conflict Facilitaire Dienst nu bij college van bestuur

Het conflict tussen dienstraad en interim-directeur bij de facilitaire dienst (FS) ligt op het bord van het college van bestuur. Er komt een geschillencommissie die binnen vier weken een uitspraak moet doen. De directeur is onder meer beschuldigd van intimidatie.

Interim-directeur Hans Tromp heeft het geschil met zijn dienstraad vorige week voorgelegd aan het college. Dat schrijft hij in een nieuwsbrief die onder het personeel van de dienst is verspreid. Tromp zegt daarin het zeer te betreuren dat een meerderheid van de dienstraad het vertrouwen in hem heeft opgezegd. Hij vindt dat "we onszelf hiermee in de voet schieten", terwijl het ook laat zien "dat we er nog lang niet zijn". Niettemin gelooft hij "dat de organisatie goed bezig is en mooie stappen" maakt. Het college van bestuur, in casu Nick Bos, instal-

leert binnenkort een driekoppige geschillencommissie ('commissie van advies') met daarin iemand namens het Lokaal Overleg (vakbonden), de huidige interim-directeur HRM Frans Duynstee, en een externe voorzitter die van tijd tot tijd ook fungeert als voorzitter van een commissie die personeelsconflicten aan de UM behandelt.

Tromp roept zijn personeel op om tijdelijk "alle inhoudelijke discussies (...) op te schorten" en "actief (...), eerlijk en open" mee te werken met de commissie. Verder dankt hij "iedereen voor de aardige en bemoedigende woorden van de afgelopen dagen". Hij eindigt met de oproep om "de blik vooruit" te richten.

Wammes Bos

(zie voor een interview met Hans Tromp pagina 11)

UM-site was twee jaar onbeveiligd

De UM-website *Book a room*, waar studenten met hun inloggegevens een zaaltje (voor groepswork) kunnen reserveren, was bijna twee jaar lang onbeveiligd. Dat ontdekte een masterstudent van de Faculteit Health, Medicine & Life sciences. Een foutje volgens ICTS, die meteen in actie kwam. De kans op schade is volgens

de security officer zo klein dat studenten niet zijn gewaarschuwd. De masterstudent: "Schandalig." Het was FHML-student Patrick Pilipiec die in december zag dat de *Book a room*-site niet versleuteld was (geen slotje in de adresbalk).

Lees verder op pagina 3

eng

FHML wants a binding contract with Kuwait about students

From now on, the Faculty of Health, Medicine and Life Sciences wants binding, and in particular signed, contracts with foreign governments concerning organised groups of incoming students. They want no more surprises like the one in September, when a batch of Kuwaitis simply left.

This is what professor Jan-Joost Rethans, programme director at Medicine said to the faculty council last week. In this meeting, he outlined the future of the study of Medicine. Whereas until now, there was a Dutch bachelor's and master's programme and an English variant that differed in content, this will change. There will be one programme in two versions, a Dutch and an English one, with the restriction that the English track can only accommodate sixty students because of the number of available work placements for the internships. Initially, the latter will be organised primarily in Ireland. The elective courses will also differ slightly.

The study programme will definitely become more internationally oriented. This is because the profession of physician is changing: the patient population is becoming more international and e-health is not restricted by borders either.

Furthermore, everyone will have to pass through the decentralised (i.e. faculty) selection process, even students who have so far come through a 'premed' catch-up programme at University College: first from Saudi Arabia, later from Kuwait.

Since recently, the faculty has had problems with the Kuwaitis. On a modest scale, they replaced the Saudis when the latter's influx was reduced and subsequently ended by the faculty. The Kuwaiti students are also subsidised by their government. The faculty negotiates with Kuwait cultural attachés on this matter. Negotiations are not always easy, Rethans later explains when asked, if only because it was unclear whether their attaché was in Paris or in London last summer. The faculty has no complaints about the students themselves. "They are doing very well," says Rethans. In July, 35 Kuwait students did the bachelor's of Medicine. Rethans wanted a contract on the number of students and conditions under which they could study here, but because of a lack of clarity with the attachés, such a contract was never signed. High-level negotiations took place last September between the UM and two attachés, as well as a representative from the Kuwait Ministry of Education, says Rethans. But a few days later, he was informed that almost half of the Kuwait students (16 out of 35) had suddenly left. Exactly where they went, is formally still unclear, but Rethans suspects that these students have moved to a university in Leicester, England. Two students have confirmed that they are not coming back, the others have said nothing. Rethans wants to visit the cultural attaché in Paris, together with FHML dean Scherpbier, to clear up the matter and make binding agreements for the future.

Wammes Bos

Zing, vecht, huil, bid, lach, werk en bewonder

Naam: Therese Grohnert (30, Berlijn) * **In het dagelijks leven:** postdoc bij Educational Research and Development (SBE), sinds januari * **Burgerlijke staat:** vrijgezel * **Woont in** Maastricht

“Ik schaam me als ik iemand onbewust pijn heb gedaan”

Foto: Loraine Bodewes

Mooiste jeugdherinnering? Ik ben geboren in het vroegere Oost-Berlijn, in de wijk Marzahn. Als Duitsers dat horen, beginnen ze al besmuikt te lachen, ook omdat de wijk jarenlang is gepersifleerd door cabaretiers. Marzahn staat vol met betonnen flats en er was, vroeger althans, nauwelijks een boom te vinden. Ook is er veel armoede, werkloosheid, en rechtse sentimenten. Op mijn vijfde, kort na de val van de Muur, zijn we vertrokken naar West-Duitsland, een dorpje over de grens bij Venlo. Mijn moeder, net afgestudeerd, was al een jaar eerder vertrokken en vond een baan als textielontwerper. Mijn vader heeft nog een jaar door-gewerkt bij het Deutsches Historisches Museum in Berlijn. De verhuizing was ingrijpend. Waar ik met plezier aan terugdenk, is een toneelvoorstelling op de middelbare school. Ik regisseerde een stuk van schrijver Frank Wedekind over drie tieners die volwassen worden en worstelen met seksuele taboes. Twee dagen vóór de opvoering liep de verkering van twee hoofdrolspelers stuk, ik hield m'n hart vast, maar het kwam allemaal goed. De voorstelling was een succes, ik was ontzettend trots.

Ik schaam me als ik... Iemand onbewust pijn heb gedaan. Dat vind ik heel erg en daar blijf ik lang mee in mijn maag zitten, zelfs nadat het al lang is opgelost. Ik heb een keer op een rumoerig moment in de onderwijsgroep tegen een student uit Korea gezegd dat hij even stil moest zijn. Daarna kwam hij twee weken niet opdagen. Ik heb toen contact met hem opgenomen maar hij wilde niet terugkomen. Hij voelde zich vernederd. Ik vond dat zo erg. Daarna volgde een goed gesprek en is hij teruggekomen. Ik hield hem voor dat de Aziaten in de groep hem zouden snappen en dat de andere nationaliteiten waarschijnlijk niets in de gaten hadden. **Ik was het slimste meisje van de klas.** Ja, en nóg erger, ik deed niets om dat te verbergen. Ken je Hermelien uit de *Harry Potter*-reeks? Net als zij vond ik het gewoon leuk om slim te zijn,

niet per se slimmer dan anderen, het was voor mij geen competitie. Toch werd ik er niet bepaald populair van, maar dat maakte me niet uit. Ik leerde graag en vond het heerlijk om iets te begrijpen. Ik had talen, geschiedenis en politiek in mijn pakket.

Ik ben graag alleen. Ja, klopt. Als ik te veel in gezelschap verkeer, word ik moe en stil. Na een drukke dag kan ik me verheugen op een avond thuis. Ik vind het heel ontspannend om met m'n handen bezig te zijn: knutselen, breien, collages samenstellen. Ik maak cadeaus voor familie en vrienden altijd zelf. Zo ben je al met je gedachten bij de persoon. Voor een vriendin had ik in december een adventskalender gemaakt, die uiteindelijk de bestemming verraadde waar we samen naartoe zouden gaan: Bath. Het stadje in Zuid-Engeland waar Jane Austen woonde. We zijn allebei dol op haar boeken.

Moeilijkste periode in je leven? Ik was net met mijn promotieonderzoek begonnen toen in drie maanden tijd mijn oma ziek werd, mijn relatie uit ging en mijn beste vriendin vertrok naar Noord-Duitsland. Ik was heel verdrietig. Er is geen collega die me toen niet een keer heeft zien huilen. Dat gaat vrij makkelijk als ik me veilig voel, al leg ik wel uit wat er aan de hand is. Ik werd teruggeworpen op mezelf, ging me existentiële vragen stellen: wie was ik eigenlijk, waar was ik mee bezig? Ik heb toen geleerd om alleen te zijn. Het is uit nood geboren maar ik ontdekte al snel de waarde ervan. Ik heb mezelf beter leren kennen.

Laatste cursus? Ik doe onderzoek naar leren, klopt, maar ik ben zelf geen fan van het formele leren. Met een leraar voor de klas en zo. Mijn laatste cursus moet iets met dansen zijn geweest. Heb ik altijd veel gedaan, vanaf mijn tiende. O ja, het was een workshop *swing dancing*, een jaar of twee geleden, via de PhD Academy. Ik hou van de begeleidende muziek, swing jazz, uit het Amerika van de jaren 20 en 30.

Beheerst of impulsief? Ik verras mezelf weleens op momenten dat iemand iets ergs zegt over een gezamenlijke vriend. Dan neem ik het zonder na te denken voor de ander op. Als het mezelf betreft, doe ik dat niet, reageer ik later pas, als ik afgekoeld ben. Dan weet ik beter wat ik voel, wat mijn respons ten goede komt. Ook sta ik dan meer open voor het standpunt van de ander. En kan ik soms tot de conclusie komen dat het aan mijn stemming lag.

Mijn familiegeschiedenis gaat terug tot... Ik weet niet precies wanneer maar mijn overgrootvader, de opa van mijn moeder, heeft dat allemaal uitgezocht en beschreven in een boek. Het schijnt een speciale man te zijn geweest. We vierden ook nog steeds zijn verjaardag. Hij had dertien kinderen, was pastor, vergelijkbaar met een Nederlandse dominee, hoog opgeleid, en had veel gereisd. Het verhaal gaat dat hij als 18-jarige geen geld had voor een hotel en zich uitgaf voor een prins van Pruisen.

Als ik in de spiegel kijk, zie ik... Iemand die volwassen wordt, die zich ontwikkelt. Vroeger sliep ik slecht als ik een presentatie moest houden, nu voel ik hoogstens een positieve spanning. Dat geeft rust en zelfvertrouwen, alleen al het idee dat dingen die nu moeilijk zijn, straks makkelijker zullen gaan.

Ik mis het Duitse... Brood. En geloof me, ik ben niet de enige. Genoeg Duitsers die naar Aken rijden om een partij brood te kopen en vaak hebben ze dan eerst rondgevraagd wie nog meer geïnteresseerd is. Ik hou van *Krustenbrot*, omdat het knapperig is. Het is al lekker met alleen boter en zout. Ik ben daarmee opgegroeid, het doet me denken aan thuis. Ik heb dat ook met grijze, betonnen muren. Ik hou daarvan, geeft me een nostalgisch gevoel.

Gefilmde colleges; het gebeurt al spontaan 'Afluisterrisico' is erg klein

Er is onduidelijkheid over het beleid of colleges al dan niet gefilmd mogen of moeten worden. Intussen nemen studenten zelf al colleges op. En verspreiden ze soms ook.

Een centraal beleid rond het opnemen van colleges ontbreekt, zoveel is wel duidelijk. Elke faculteit lost het op haar eigen manier op, ofschoon studenten er universiteitsbreed om vragen. Rector Rianne Letschert, sinds september in functie, liet het uitzoeken en ontdekte dat er op 'centraal' niveau voor het laatst in april 2016 over is gesproken; het 'onderwijsplatform', waarin onderwijsbestuurders van de faculteiten bijeenkomen, bekrachtigde toen nog maar eens dat het college van bestuur zich hier niet mee hoeft te bemoeien. "Daarvoor vond men het te vroeg, docenten moesten ruimte krijgen om te experimenteren", zei Letschert met een wat machteloos gebaar onlangs tegen de leden van de commissie onderwijs en onderzoek van de universiteitsraad.

In diezelfde commissie bleek echter dat de werkelijkheid de beleidsmakers al heeft ingehaald: studenten nemen de colleges vaak zelf op, klonk het. Studenteraadslid (Dope) Chris Sauer begrijpt het wel: "Als de faculteit het niet organiseert, gaan de studenten het zelf doen."

Achteraf verduidelijkt hij desgevraagd: "Zo'n drie jaar geleden gebeurde het al in de bachelor van geneeskunde, meestal met een iPad of iPhone, soms alleen audio-opnames met mobieltjes. Naar ik heb begrepen gebruiken de meesten het als hulpmiddel voor tentamens. Soms worden de files ook binnen een vriendenkring gedeeld, via Dropbox en dergelijke."

U-raadslid Leonard Nijman, op dit moment derdejaars geneeskunde, bevestigt dat beeld: het opnemen gebeurt nog steeds.

Voor docenten is het niet per se goed nieuws, zo blijkt tijdens de commissievergadering. Voorzitter Roberta Haar, docent bij het University College: "Docenten weten niet altijd dat studenten de colleges met hun telefoon of laptop opnemen.

Ik zou willen dat het mij gevraagd werd. Maar waarschijnlijk gebeurt het al." Rector Letschert, jurist en victimoloog van profesie, laat weten dat zij in haar colleges regelmatig vluchtelingen ten tonele voerde: "Dat soort materiaal mag niet naar buiten, daar zijn regels voor."

De vraag is dus wat de universiteit moet doen. Rector Letschert kon niet veel meer beloven dan dat ze de zaak aan de orde zal stellen en nog eens zal inventariseren wat er sinds april op dit vlak is gebeurd. Dat er actie ondernomen moet worden, ligt voor de hand. Studenteraadslid Jurgen van Heertum (Novum): "Als er toch al door studenten opnames worden gemaakt, kun je het maar beter goed regelen." Sauer is voorstander van regulier gefilmde colleges: "Het is handig als je een keer afwezig bent geweest, je krijgt wat meer flexibiliteit in je rooster. Ik vind het kinderachtig als de UM het tegenhoudt."

Wammes Bos

Vervolg van pagina 1

Net als "een Ansichtkaart zonder envelop" kan iedereen die kwaad in de zin heeft, meekijken en het wachtwoord en de gebruikersnaam onderscheppen. Die bieden toegang tot de e-mailomgeving en tot het StudentPortal en daarmee tot de behaalde studieresultaten en de gegevens van docenten en medestudenten. Met het wachtwoord en de gebruikersnaam log je bovendien, aldus Pilipiec, moeiteloos in op Surfspot, waar adres- en betalingsgegevens staan.

De masterstudent had "100 procent gelijk", zegt security officer Bart van den Heuvel. "Dit had niet mogen gebeuren. Het 'afluisterrisico' is echter binnen het UM-domein zo klein dat we niet alle studenten hebben gewaarschuwd voor een mogelijk datalek en hebben verzocht om hun inloggegevens te veranderen. De website bleek namelijk alleen onveilig als studenten het internetadres zelf intikten, wat niemand doet. Iedereen klikt op de link."

Pilipiec (die zegt zelf geen adres te hebben ingetikt): "Ik vind dat je alle studenten hierover moet informeren, want niemand weet of zijn inloggegevens daadwerkelijk zijn onderschept. Als dat zo is, dan zijn ook hun persoonlijke sites als Facebook of LinkedIn niet meer veilig, omdat mensen vaak dezelfde inloggegevens voor meerdere websites gebruiken. Ook vind ik dat de UM het lek had moeten melden bij de Autoriteit Persoonsgegevens."

Van den Heuvel: "Dat doen we alleen als de kans reëel is dat betrokkenen schade oplopen. Wel gaan we in de toekomst alle UM-sites beveiligen, ook de internetpagina's waar je geen wachtwoord hoeft in te tikken. Al kan dat een paar jaar duren."

Maurice Timmermans

Coassistenten delen prijzen uit

Wie legt het beste uit? Wie geeft je eigen verantwoordelijkheid? En waar krijg je het gevoel dat je echt bij het team hoort? Ook dit jaar stemden de Maastrichtse coassistenten, verenigd in MSV Pulse, weer op hun favoriete begeleiders (arts-assistenten en specialisten) in het ziekenhuis en de huisartspraktijk.

Wie de lijstjes van de afgelopen jaren bekijkt, ziet dat een aantal artsen regelmatig terugkeert. Een van hen is Peggy Geomini, als gynaecoloog verbonden aan het Máxima Medisch Centrum in Veldhoven. Afgelopen maandag, tijdens een druk bezochte borrel, viel zij in de prijzen als beste specialist in het coschap Moeder en Kind. Studenten prijzen haar betrokkenheid en zijn bijna verbaasd hoe snel ze doorheeft welke kwaliteiten een coassistent bezit om die vervolgens te benadrukken en verder tot bloei te laten komen.

Arts-assistent Laura Spring in 't Veld (kinderarts in het Zuyderland in Heerlen) duikt ook herhaaldelijk op in de lijstjes en mag zich nu de beste arts-assistent van - eveneens - het coschap Moeder en Kind noemen. Zij geeft volgens de studenten duidelijk en goed uitleg, vindt geen enkele vraag dom en stelt de co op zijn gemak. Chirurg en opleider van het Zuyderland, Meindert Sosef (zie links op de foto), viel ook in de prijzen. Hij krijgt een pluim omdat hij ondanks zijn "drukke schema de tijd neemt voor de coassistenten". Hij is "onderwijs-minded" en staat open voor verbeteringen in datzelfde onderwijs. Hij geeft de co veel ruimte en laat hem zijn grenzen opzoeken. In totaal werden er meer dan tien prijzen uitgereikt. Een daarvan ging naar de beste stage, en dat

Foto: Joey Roberts

is dit jaar het coschap Snijdend in het Laurentius ziekenhuis in Roermond. Oncologisch chirurg en opleider van de Maastrichtse coassistenten, Jacco van Unen, is "heel blij" met de prijs, vertelt hij op dinsdag. "Het betekent dat we ontzettend gewaardeerd worden. We hadden het er vanmorgen nog over met de co's. Die zeggen: wij hebben alleen maar positieve verhalen tijdens de terugkomsten, terwijl anderen vaak klagen." Iets wat hij en zijn collega-chirurg Jeroen Leijten al wisten want het regent al tijden nominaties. De oorzaak? Van Unen: "Wij zijn geen opleidingsziekenhuis, bij ons

specialist doet alles samen met de coassistent: de poli, de visite 's ochtends en de operatiekamer. In een groot ziekenhuis is de co het 'derde wiel' aan de wagen, hier zitten ze gewoon aan tafel. Niet alleen de specialisten betrekken hen overal bij, ook de verpleging. Wij willen allemaal dat ze zoveel mogelijk leren. We willen goede dokters van ze maken." Komt nog bij dat het klimaat in het Laurentius volgens hem "heel open is. Iedereen mag alles vragen".

Riki Janssen

Laatste nieuws op

observantonline.nl

Word lid van

facebook.com/ObservantUM

De UM was de eerste universiteit met een Green Office. Dankzij die groep milieubewuste studenten en medewerkers hebben we nu een duurzaamheidsplan en een duidelijke roadmap om de UM om te vormen tot een volledig duurzame universiteit in 2030.

Ondanks de Trumpiaanse tegenbeweging lijkt duurzaamheid populairder dan ooit. In 2015 gaf de mondiale duurzame ontwikkelingsagenda van de Verenigde Naties weer een nieuwe impuls aan een oud debat dat teruggaat tot de jaren zeventig. Kortgezegd gaat duurzaamheid – *sustainable development* in het VN jargon – om het vinden van een balans tussen milieubescherming, economische groei en sociale verandering. Belangrijk daarbij is dat de mensheid in haar huidige behoeften kan voorzien en er tegelijkertijd voor zorgt dat toekomstige generaties die mogelijkheid ook hebben.

In de loop van het duurzaamheidsdebat zijn er steeds nieuwe thema's op de agenda gezet. In de jaren tachtig eerst natuurbescherming en

Ook cultuurwetenschappers kunnen de wereld redden

biodiversiteit, daarna armoedebestrijding en ontwikkelingssamenwerking. Tegenwoordig lijken economische groei, energiepolitiek en klimaatverandering het debat te overheersen. Met die nieuwe thema's kregen ook steeds nieuwe groepen deskundigen een stem. Ecologen behartigen de belangen van de natuur, sociologen weten hoe het zit met armoede, en economen spreken voor groei en verstandige consumptie. Kortom: wie wil weten wat duurzaamheid is, welke belangen prioriteit hebben en wat voor maatregelen er nodig zijn om de aarde te redden, gaat te rade bij de natuur- en sociale wetenschappen. Wat mij altijd opvalt in discussies over duurzaamheid is dat cultuurwetenschappers de boot volledig gemist hebben. Toch is ook cultuur – taal, kunst, rituelen en

symbolen, en alle andere uitingen die betekenis geven aan ons bestaan – van levensbelang voor het voortbestaan van de mensheid. Met alleen schone lucht, natuurlijke hulpbronnen en gezondheidszorg redden we het niet als soort. Net als biodiversiteit moeten we daarom ook culturele diversiteit behouden en doorgeven aan toekomstige generaties.

Natuurlijk zijn dat soort ideeën over het belang en behoud van cultuur niet nieuw. Er bestaat een lange traditie van onderzoek naar cultureel erfgoed. Met het Maastricht Centre for Arts and Culture, Conservation and Heritage (MACCH) heeft de UM zelfs speciale expertise op dat gebied. Met die kennis over cultureel erfgoed kunnen cultuurwetenschappers een belangrijke bijdrage leveren aan de mondiale duurzaam-

heidsagenda en laten zien dat het redden van de aarde niet alleen voorbehouden is aan ecologen en economen.

Hans Schouwenburg, promovendus faculteit cultuur- en maatschappijwetenschappen

Deze column is geschreven op persoonlijke titel

Myth Busters

Myth: COPD is an incurable disease

Annemie Schols Photo: Joey Roberts Illustration: Simone Golob

“Much too fatalistic, from a broader perspective on health, COPD is a complex chronic disease”

“An incurable disease? We are inclined to think that it leads to death.” Nothing could be farther from the truth in the case of the lung disease COPD (Chronic Obstructive Pulmonary Disease), says Annemie Schols, professor of Nutrition and Metabolism in Chronic Diseases and director of research school Nutrim. Many COPD patients - whose lungs are damaged because of lung infections or loss of alveoli and who suffer from tightness of the chest and coughing - eventually die from something else.

“It is true that we don’t have a cure for those damaged alveoli,” says Schols, but to subsequently use the term ‘incurable’ for COPD, is taking things too far. “Much too fatalistic, but also a one-sided approach. We have to be holistic in our thinking, because looking at health from a broader perspective, COPD is a complex chronic disease. There are of course very serious cases, people who have to go through life tied to an oxygen cylinder, which is really terrible, but they are a small minority. The rest, in a manner of speaking, can live to become eighty, with a good quality of life.”

How is that possible? Not by dealing with the lungs themselves, but with the effects that the disease has on the body: “Poor condition or losing weight without wanting to. In the first textbook on lung disease from 1898, it says that patients suffering from pulmonary emphysema - a particular type of COPD - tend to lose weight.

It was approached in a fatalistic way at the time: accept it, was the advice given, nothing could be done about it.” Nor did the nineteenth-century doctors fail to notice typical complaints such as tiredness and shortness of breath. Their ‘solution’: take it easy, no exertion. Meanwhile, in the Netherlands (“we are leaders, Maastricht is even considered internationally to be a pioneer”), there is a completely different view on the treatment: exercising is deemed extremely important and is stimulated. “Again, it doesn’t cure the alveoli, but it increases physical fitness, the quality of life and the chances of survival.” There is also interest in nutrition, but there could be much more, Schols concludes, because there is a lot to be gained in that area. “Emphysema patients often keep air in their lungs, which increases shortness of breath. As a result, everything costs a lot of energy, even eating. You see these people losing weight unwillingly. They don’t just lose fat, but also muscle tissue. It is an early sign of a serious disorder in the body. In

some people, a reduction of their lung capacity through an operation or an endoscopic intervention may provide relief. We see that these people spontaneously start gaining weight again. Others benefit from our nutritional advice and treatment in order to gain weight.”

Why does this not happen often enough? “Our whole society is focussed on losing weight. In people’s minds, losing weight is healthy. But being fat or thin is not the whole picture. With a BMI above 25, you are not necessarily overweight and with a BMI between 20 and 25 you are not always healthy. Certainly in the case of the chronically ill and in older people, we must look at the composition of that weight: how much fat and how much muscle tissue they have.”

Schols feels that better communication about COPD and the treatment options is of great importance. Not in the last place because a million people in the Netherlands suffer from chronic lung diseases such as asthma, lung cancer, or COPD. “Diabetes, rheumatism, cardiovascular diseases, they are all well known. COPD is relatively unknown. The English name doesn’t help.”

Riki Janssen

So how many diseases do you have?

The arrival of the film *Arrival* in movie theatres recently was the biggest event of the year in the linguists’ cinematic calendar, if that’s a thing. It’s not often linguistics meets Hollywood.

In the film, the linguist Dr Louise Banks (played by Amy Adams – who is clearly hot but, thankfully, not too unrealistically hot) is called upon to decipher the language of aliens who have just landed on Earth. No big deal, just the future of the world depends on it.

Spoiler: she succeeds. Obviously.

So what’s the problem? Banks is depicted as someone who knows such languages as Farsi, Mandarin and even Sanskrit. And it is this, apparently, that makes her a linguist. Because in the popular imagination, linguists are professional polyglots – no more and no less.

To be fair, the producers did consult with real linguists from McGill University, even borrowing a bunch of their books to appear on the shelves in Banks’s fictional office. But the film does nothing to dispel the polyglot myth. Tell someone you’re a linguist and the first question is invariably, ‘So how many languages do you speak?’ Linguistics is not about learning many languages. Rather, it’s the scientific study of language – and that’s a very broad thing. Linguists may be interested in questions as diverse as: How did language first evolve? How can someone wake up from a coma and suddenly have a foreign accent? How to write an algorithm that will make Siri, the personal assistant of Apple, sound like less of a freak?

In theory, you could study all these questions and still be thoroughly monolingual. In which case, being asked at every dinner party how many languages you speak would be endlessly awkward: ‘Er, just the one actually.’

To be fair, the perception is not rooted in nothing. Back in the day, the people known as ‘linguists’ were often missionaries. In order to save the souls of the ‘savages’, they had to translate the Bible into their languages – which meant learning their languages first.

But today’s linguist could be an expert in anything from machine learning to language policy to forensic linguistics. Hence the well-known joke that asking a linguist how many languages they speak is like saying to a doctor, ‘So, how many diseases do you have?’

Alison Edwards

Sixteen European universities want to entice students to do sports

Wanted: non-sports lovers

How do you get students (and staff) up from their armchairs? How do you get them to do sports? This is going to be investigated by sixteen European universities from seven countries, including the UM, TU Eindhoven, RWTH Aachen (coordinator), and Imperial College London. The kick-off for this so-called Active Campus Europe Project in the main hall of the Limburg provincial government building was yesterday, with representatives from the sixteen institutes.

It was in this same hall where Mitterrand, Kohl and Major put their signatures to the European Treaty 25 years ago. "You can't find the word sports in the treaty," says project leader Peter Lynen, from RWTH Aachen. "But that doesn't mean that it is unimportant. On the contrary, it contributes to a healthy life and it brings people together."

Harm Hospers, vice rector of the UM, agrees. At the same time, Hospers admits that he belongs to the group who need the extra push: the non-sports lovers. "UM Sports has tried to get me moving, but so far that has been unsuccessful. I intend to jog to Aachen in two years' time (where the final meeting will take place)."

Stef Kremers, professor of Prevention of Obesity, agrees with Hospers, although he is anxiously wondering if someone is taking notes. Kremers

Everyone stands up during prof. Kremers' talk Photo: Joey Roberts

emphasises the importance of exercise and outlines how the ideas on this issue have changed over the past fifteen years. "It used to be all about sports, now it is primarily about exercising in daily life. You really don't need to participate in a boot camp, but stand up every now and again, don't spend whole days sitting at your desk, because that

is the very thing that is damaging."

That is why Kremers asks everyone to stand up (see photograph). He does the same with students in the lecture hall. Some sit down again quickly. Who? Indeed: Harm Hospers. With a smile: "I love life challenges."

When it comes to exercising on the work floor,

the UM already has a track record. For example, there has been the Health & Fitness Express for a number of years, in which departments can exercise in their office for fifteen minutes with one of UM Sports' instructors. More and more employees are participating, say researcher Inge Houkes and master's student Marieke Dettmann, who have carried out research on the subject.

How many students actually do sports at the UM? The exact figure is not known, but 30 per cent of them do have a sports membership card. UM Sports now wants honours students to investigate how many non-sports lovers there are in Maastricht and what students' needs and preferences are. The aim on the horizon: a healthy university, in the fields of exercising, eating and mental health.

The Active Campus Europe Project will run for two years, funded by an EU subsidy. Various speakers emphasise that the EU has never given such a large subsidy for a similar initiative. It turns out to be four hundred thousand euro. "Shockingly little actually," was the comment in the corridors. "We are talking about sixteen universities, that will work together for two years. Scientists easily get a few hundred thousand euro for a single experiment."

Maurice Timmermans

Recorded lectures; students do it themselves

Policies concerning whether filming of lectures is or should be allowed or not, are unclear. In the meantime, students themselves have been recording lectures. Sometimes even distributing them.

There is no central policy regarding the filming of lectures, that much is clear. Every faculty deals with the problem in its own way, although students across the university are asking for it. Rector Rianne Letschert, in this position since September, had the situation investigated and discovered that the last time it was discussed at a 'central level' was April 2016; at that time, the 'education platform', a meeting place for education managers from the faculties, confirmed again that the Executive board did not need to be involved with this. "It was thought to be too soon and lecturers had to be given the time to experiment," Letschert recently said, with a somewhat helpless gesture, to the members of the committee for education and research in the University Council.

In the same committee, however, it appeared that reality has already caught up with the policy makers: apparently, students often record the lectures themselves. Student council member (Dope) Chris Sauer understands this: "If the faculty doesn't organise it, then the students will do it themselves." He clarifies this later on when asked: "It was already happening three years ago in the bachelor's of Medicine, usually with an iPad or iPhone, sometimes just audio recordings with mobile phones. As far as I understand, most students use it as an aid for exams. Sometimes the files are shared within a circle of friends, using Dropbox and similar services."

Leonard Nijman, currently third-year student of Medicine, confirms this: it is still happening.

This need not be good news for lecturers, as appeared during the committee meeting. Chairperson Roberta Haar, lecturer at University College: "Lecturers aren't always aware that students are recording their lectures with a smartphone

or laptop. I would like to be asked first. But it is most likely already taking place." Rector Letschert, jurist and victimologist by profession, says that she regularly referred to refugees in her lectures: "That kind of material must not be made public, there are rules regarding this subject."

The question is therefore what should the university do. Rector Letschert could do no more than promise that she will bring up the subject and again draw up an inventory of what has happened with the matter since April. The fact that something must be done, is obvious. Student council member Jurgen van Heertum (Novum): "If students are already making recordings, then you would do well to sort the matter out properly." Sauer is an advocate of officially filmed lectures: "It is helpful if you were absent, you obtain more flexibility in your schedule. I think it would be childish if the UM were to block it."

Wammes Bos

UM site unprotected for two years

The UM website Book a room, where students can reserve a room (for group work) using their login credentials, was unprotected for almost two years. A master's student at the Faculty of Health, Medicine & Life Sciences made this discovery. A mistake, according to ICTS, who took immediate action. Chances of damage are so small, according to the security officer, that students have not been warned. The master's student's comment: "Scandalous."

In December, FHML student Patrick Pilipiec saw that the *Book a room* site was not encrypted (no padlock icon in the address bar). Just like "a postcard without an envelope", everyone who means to do harm, can watch what you are doing and intercept your password and user name. Those provide access to the e-mail environment and to the StudentPortal, and therefore also to study results and information about lecturers and fellow students. With the password and username, says Pilipiec, you can easily log in to Surfspot, where address and payment information can be found.

The master's student was "100 per cent correct," says security officer Bart van den Heuvel. "This should not have happened. However, the 'eavesdropping risk' within the UM domain is so small that we didn't warn all the students about a possible data leak, but we did ask them to change their login details. The website only turned out to be unprotected when students typed in the Internet address themselves, which nobody does. Everyone clicks on the link."

Pilipiec (who says that he had not entered the address manually): "I feel that you should inform all students about this, because nobody knows whether his/her login details have actually been intercepted. If that is the case, their personal sites such as Facebook or LinkedIn are no longer safe either, because people often use the same login data for multiple websites. I also feel that the UM should have reported the leak to Dutch Data Protection Authority."

Van den Heuvel: "We only do so when there is an actual risk that those involved may suffer damages. We intend to protect all UM sites in the future, even the Internet pages where you are not required to enter a password. But this could take a few years."

CF

What Google knows about you

Where you have been, what you watched on YouTube, and which devices you used. This is only a small selection of what Google knows about its users. What can they and other Internet companies do with that information? **Data Privacy Day** (28 January), according to Joël Karel, Assistant Professor at the Department of Data Science and Knowledge Engineering, is a good time to think about that.

We share some information consciously, such as posts on social media, because we think it is harmless. "But what if people are able to retrieve more information from it than you want to provide voluntarily?" says Karel. He mentions an investigation in which the chances of getting a depression could be predicted by analysing posts on social media. "This way, a researcher knows something about you that you didn't even know yourself."

Collecting data is useful for the user up to a certain point. "It is helpful that Amazon adapts the books it recommends to my preferences. Or that, when you call a customer service department, they already know who you are and most likely what the problem is." It

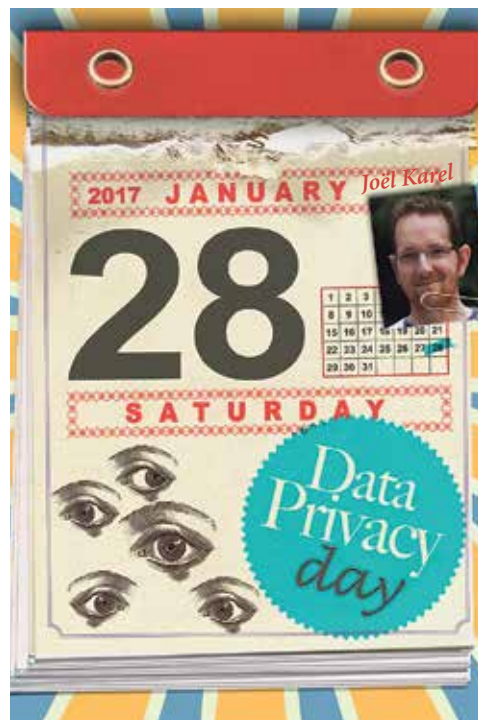

Illustration: Simone Golob

is a different story when a health insurance company uses the information to refuse people an insurance policy. Or when an employer analyses the character of job applicants on the basis of their Internet history. "In particular, because incorrect conclusions can be drawn. An algorithm is by no means always accurate." That fact that someone posts a photograph of a hamburger on Facebook every day, need not mean that he or she is a likely candidate for cardiovascular diseases. "Then you are no longer free to post what you want."

From 2018, European legislation for data privacy will be tightened. "Businesses, for example, will have to be clear about the reason why they collect data and adhere to what they say." People themselves should take a good look at the profile settings of their accounts. "If you do not have the option to limit or prevent the collection of data, you should ask yourself if you want to remain a member."

Nederlandse versie op www.observantonline.nl

Maurice Timmermans

Guess who's coming to dinner

“We're not those boorish, antisocial alpha males with their hair slicked back”

Klaartje Peters

47

endowed professor of Local and Regional Governance, independent researcher and writer, chair of the Maastricht Audit Office, married, lives in the Maastricht city centre

Ryan Edgcumbe

26

second-year Visual Communication at the Academy of Fine Arts, president of the Maastricht fraternity Extravaganza

Robbert de Veen

22

third-year medicine, secretary

Lars Vreuls

20

third-year International Business, treasurer

Sebastian Kola

21

fourth-year International Business, member of Extravaganza and board member of the International Student Network

“We see one another in extreme circumstances: very drunk or very emotional. We share everything, including when someone's going through a difficult time”, Lars Vreuls is explaining when the doorbell rings around 18.30 in the student flat on the Burgemeester Lespinassestraat 1C03. It is Professor Klaartje Peters, frozen with cold and out of breath after climbing four sets of stairs. “I wanted to drive here, but I couldn't find the car. I usually walk around the block and see it parked somewhere. Not this time. Then I call my husband and he says, good news, it's not been stolen, I'm sitting in it.” So she cycled like the wind, and with a bag full of goodies: Spanish wine and chocolates. “You have to save these chocolates, they're not for a Monday night.”

The pumpkin soup by Robbert de Veen is served. “Nice. Can I eat it with my right hand?” Peters laughs, referring to one of Extravaganza's customs. You may, comes the reply, because there's no alcohol in it. The first sip of wine is with your left hand. Vreuls doesn't want to drink too much; he has to report to the International Business Examination Board first thing in the morning. “I accidentally left my phone in my back pocket during the exam. Stupid. My alarm went off on the way to the loo. I have a clear conscience; in principle I didn't do anything wrong. Anyway, I didn't pass the exam. Surely that's the best proof it wasn't intentional. If you're going to cheat you'd make sure you at least pass, right?!” The students snigger, and Peters asks what the maximum penalty is for such an offense. “Four months' suspension.” Three of the men – Vreuls, De Veen and president Ryan Edgcumbe – are wearing their fraternity ties. Only Sebastian Kola is wearing his fraternity jumper. He would have been in a tie and jacket as well, but a housemate had taken his wet clothes out of the dryer, leaving him without a clean shirt. Peters is not bothered in the least. She has done her homework, and appears to know everything

about the fraternity. Independent, nine active members, most of them SBE students. “Why is there no one from FASoS? And no international students?” It's not exactly a policy, they reply, although it is “easier with Dutch guys. Otherwise we'd have to speak English at the pub”, Kola explains. But they pick up the language in no time? responds Peters.

The discussion turns to the differences between nationalities. “Dutch students want to be entertained more, whereas Germans will concentrate on a lecture for two hours, even if it's boring”, Kola says. Peters finds German students “a lot more polite and well-behaved”. She prefers having female Germans in her tutorials; they work hard. Dutch guys mainly just talk a lot. Kola nods in agreement. In a recent assignment his German classmates did the statistical analyses in exchange for him presenting them. “Everyone was happy.”

“That smells so good. This is really a high-quality dinner. Did you make the risotto?” asks Peters – “I can't cook at all myself” – as De Veen places a large pan on the table. Yes, he's tonight's chef. Peters wants to know whether they have any other customs. “If you screw someone over you have to *down a shoe*”, Vreuls says. “Imagine I throw a beer over Ryan's trousers; as punishment I'd have to fill my shoe with beer and drink it on the spot.” Peters

pulls a face and asks why they opted for a fraternity. “There are mixed student associations as well”, Edgcumbe explains, “but if members get together and then break up, you've immediately got problems.” Surely that can happen in a fraternity too, Peters says. True, the students reply, but it's much less common. And the dynamic in a group of guys is very different; “we go our own way at the pub, play foosball, drink beer.” But, Kola adds, “with us it's more than drinking for drinking's sake.” Vreuls adds: “We're not those boorish, antisocial alpha males with their hair slicked back that you often see in other fraternities.”

Which student association did the professor join during her studies in Leiden? Edgcumbe asks. “None. I started in the same year as king Willem-Alexander. My parents had never told me about the *studentencorps*; I had no idea what it was and it didn't even occur to me to join. When I rode past the Minerva club as a first year, the students were falling all over themselves to meet Willem-Alexander.” De Veen: “Did he ever stumble along the canals drunk?” Peters: “He did like having a drink. I sometimes saw him at the pub playing darts. I never felt the need to get acquainted.” After dessert Peters brings up 'her' subject: politics. They talk about the PVV (the party of the right-wing populist Geert Wilders), the Greens,

D66, the VVD, prime minister Rutte, Islam. “I have no problem with Muslims in our country, but they do have to adapt”, Vreuls says. “It's their country too”, Peters corrects him. “And the vast majority just want to participate. But because we in the Netherlands are always emphasising the differences, that just stokes the fire. My husband once said to me, if they constantly called you a dirty Brabanter and put [football club] PSV in a bad light, just see how quickly you'd feel like a real Brabanter again.”

Are they planning to vote in March? The students nod vehemently. “Guys often don't vote, out of laziness but also because they feel untouchable. You saw that recently in the UK with Brexit. If the young people had turned out, the UK would have stayed in the European Union.” Peters is passionate about this: “You've absolutely got to vote, if only to stop [pensioners' party] 50PLUS. I get so annoyed by old people who say ‘we built this country up, we want to hold on to what we have’. You won't have it as good as my parents' generation now. It's very bad for the country to emphasise the generational conflict like that.”

Riki Janssen

HOSPITALITY

★★★★★

QUALITY OF FOOD

★★★★☆

“A high-quality dinner”

CLEANLINESS

★★★★★

Scores (up to 5 stars) given by prof. Peters

Nederlandse versie op www.observantonline.nl

Professor Klaartje Peters shares a meal with Extravaganza, from left to right: Sebastian Kola, Lars Vreuls, Ryan Edgcumbe, prof. Klaartje Peters, Robbert de Veen, Photo: Loraine Bodewes

Employability, from the students' perspective

Hire me ... please?

MSV Incognito's Business Day, ELSA workshops, SBE's Maastricht Business Days – the list goes on. In response to a volatile job market, study associations at UM are trying to enhance student employability. But are they actually filling niches left open by the university, wonders Amira Eid. And are their – seemingly – benevolent efforts worth it?

The quick-fix solution to the problem of student employability seems to be networking events. “We need to get students out of their tutorial rooms and let them see what’s out there”, says Jakub Jasiewicz, Vice President for Academic Activities at ELSA Maastricht, the law students’ study association. “We want to create a European network between lawyers and law students, between us and our future employers.” A recruitment dinner could do the trick, he says, but at the same time, there is more to employability: “Students don’t know where to start looking for jobs or how to write a proper CV.” Jasiewicz has made it a priority for his team at ELSA to work towards strengthening students’ other attributes, known as ‘soft skills’.

Former president of MSV Incognito, Valentin Calomme, sees the Department of Data Science and Knowledge Engineering as a special case. With Knowledge Engineering ranked as the top programme of its kind in the Netherlands, students are desirable to employers in any case. “Companies basically throw themselves at us.” So when it comes to enhancing student employability, the focus there, too, is primarily on fostering students’ soft skills. In addition to its annual Business Day, Incognito organises the DKE@Work programme, which enables top students to spend part of their study time working. Simpler endeavours, such as taking formal CV pictures, are also on the table in an effort to keep students from “underselling” themselves on the job market. The Maastricht Business Days, organised by SBE’s Scope, offer a purer form of networking. Though “not directly” targeted towards enhancing student employability, they enable students to meet potential employers and put into practice the skills they’ve acquired at university. Workshops are organised not by the association itself but by the attending businesses. This model has also been adopted by the student section of the Dutch Institute of Psychologists (NIP), whose Experience Your Future Day will feature a workshop hosted by Career Services, while organised talks will give students insight into the various directions their degree can take them.

But not all study programmes have such enthusiastic study associations. Of the roughly forty student-organised ‘employability activities’ held at UM last year, none were organised by the FASoS associations Orakle or ESA Concordantia.

One overarching event

Given that students can study at other faculties, some associations have limited resources and the university itself holds around 250 employability activities, the question arises as to why the study associations don’t join forces. Why not host one, overarching event?

Calomme’s ever-enthusiastic demeanour is more cautious when it comes to this suggestion. “Well, there’s definitely a will amongst us organisers to at least communicate more”, he says. By contrast, Julian Lupescu, Chief Inspiration Officer at the Maastricht Centre for Entrepreneurship (MC4E), finds the idea “simply fantastic”. “We actively try to achieve that by communicating all our events

Photo: ThinkStock

to different student communities.” The problem? “Unfortunately most of our marketing efforts end up focused on the School of Business and Economics. SBE students just have the ‘entrepreneurial gene’, and are therefore more motivated to work with MC4E.” As such, the Global and Maastricht Entrepreneurship Weeks organised by MC4E tend to be less interdisciplinary than hoped. But LaunchBase, the incubation platform of MC4E, frequently works with study associations on their projects.

A bubble?

Whether interdisciplinary or faculty specific, the popularity of employability activities is indisputable. Study associations and UM staff seem to have different views on why this is so. The study associations are more paternalistic, seeing such activities as a chance to expose sheltered students to the outside world. Some staff members, by contrast, ascribe their popularity to the awareness students already have of what lies beyond the university bubble. Career counsellor Bibiana Linssen

of Career Services says she mainly fields questions from students about their soft skills, as they are already aware of what competences they lack. “It’s mostly questions about ‘how I market and sell myself on the job market.’” This is reflected in the workshops run by Career Services, which start by asking students to reflect on the question ‘what have I got to offer?’ As for students’ perception of the job market, Linssen says “I’m actually pleasantly surprised by how prepared some students are to face it.” Guido Vanderbroeck of the Alumni Office agrees: “It’s my personal opinion that there’s a growing awareness among students about the importance of building a network while at university.” The Alumni Office, in turn, helps enhance students’ career prospects by giving them the chance to join the more than eighty alumni events happening throughout the year.

All roads lead to Rome

A distinction can be made between pure networking events and events aimed at strengthening students’ soft skills. While it makes sense to

host the former at a single faculty, presumably the latter could be covered by one, large-scale, soft-skills fair. Does this mean the sheer abundance of individual events makes a number of them superfluous? Not necessarily. Perhaps some students are more comfortable attending events organised by a familiar study association. Perhaps the more the merrier. “There’s more than one way that leads to Rome and/or a first job after graduation”, says Linssen. Her suggestion? Enhance cooperation and coordination between all parties in order to provide the required interdisciplinary skills training prior to a faculty-specific networking event. This would also do away with the ‘tyranny of choice’; the demotivating effect of having too many options to choose from. After all, it would be ironic if at the end of the day all these efforts and networking events were counterproductive.

UM Star Lecture door hoogleraar neuropsychologie Rob Markus

Over stress

en waarom de een er bete

er tegen kan dan de ander

Tekst: Wendy Degens, Illustratie: ThinkStock

Terwijl collega X tegen een burn-out aan hikt, sjeest collega Y vrolijk door. Mensen verschillen van elkaar. In alles. Ook in stressgevoeligheid. Hoe kan dit? De Maastrichtse hoogleraar Rob Markus zoekt verklaringen in het samenspel van iemands persoonlijke gedachten en het functioneren van het brein. Donderdag 2 februari geeft hij in Breda een lezing over stress, gedrag en voeding in het kader van de UM Star Lectures.

Schrijfster Bregje Hofstede kreeg op haar 24ste een burn-out. Haar ervaringen tekende ze op in essays die vorig jaar werden gebundeld in *De herontdekking van het lichaam*. In een interview met *NRC* omschrijft ze haar ziekte “als een gebrek aan leegte”. Volgens haar is het niet zozeer fysieke uitputting die leidt tot een burn-out. “Het is meer de voortdurende aanspraak die wij doen op ons hoofd. Het is mentale moeheid.” Volgens het Centraal Bureau voor de Statistiek voelt een op de zeven werkende Nederlanders zich minstens een paar keer per maand emotioneel uitgeput. Uitgeput door stress, of beter: chronische stress.

“Geen burn-out zonder chronische of disfunctionele stress. Idem dito voor een depressie”, zegt hoogleraar neuropsychologie Rob Markus die al jaren onderzoek doet naar stress, gedrag en voeding. Maar stress op zich hoeft niet negatief te zijn. “Als je gaat bungeejumpen, komen er stresshormonen vrij, dan ben je bang en twijfel je. Maar heb je het eenmaal gedaan, dan ben je blij, voel je je goed.” In een stresssituatie ervaren we veranderingen in onze omgeving, worden er dingen van ons geëist waaraan we graag willen voldoen, gaat Markus verder. “We willen controle. Tegelijkertijd vragen we ons af of we het wel aankunnen. Dagelijks willen we evenwicht tussen de gestelde eisen en onze eigen capaciteiten en wensen. Is er te veel druk en worden de eisen ons te veel, dan raakt onze weerbaarheid en emotiehuishouding verstoord, ervaren we somberte, worden we huilerig of angstig en slapen we slechter.” Een depressie of burn-out ligt op de loer.

Elektrische schok

Frappant: mensen die echt gedeprimeerd zijn, ervaren juist nauwelijks tot geen stress. “Die hebben de hoop grotendeels opgegeven.” Markus verwijst naar een experiment met dieren die in een kooi werden geplaatst waarin ze via een lage afscheiding naar de andere kant konden ‘vluchten’. Kregen ze een elektrische schok, dan konden ze wegspringen van het gevaar. Op het moment dat de onderzoekers de vluchtroute afsloten, moesten de dieren de schokken machteloos ondergaan. Werd na een tijdje de vluchtroute hersteld, dan bleven ze toch passief en hulpeloos zitten. “Dat noemen we aangeleerde hulpeloosheid, het niet meer geloven dat je iets nog positief kunt beïnvloeden omdat je te vaak bent teleurgesteld.”

Komen we op een van de belangrijkste veroorzakers van stress: de manier waarop mensen in het leven staan en naar de wereld om hen heen kijken. “Mensen die een sterke controledrang hebben, daar hun zekerheid en eigenwaarde sterk van af laten hangen, maar tegelijkertijd erg vaak twijfelen over hun eigen capaciteiten op dit vlak zijn de meest stressgevoeligen in onze maatschappij.”

Toch is er meer aan de hand, want niet alle ‘cognitief’-kwetsbare types gaan gebukt onder stress. Markus: “De literatuur laat zien dat we er met alleen het cognitief-psychologische model niet komen. We moeten ook oog hebben voor de biochemie – de werking van het brein, hormonen, genen – en hoe die ons kwetsbaarder kan maken.”

Een verstoord serotoninesysteem in de hersenen is een van de belangrijkste boosdoeners. Wat er precies gebeurt? Markus schetst een technisch verhaal dat nodig is om te begrijpen waar het mis gaat in ons hoofd en wat voeding daarin kan doen. Het begint met serotonine, een neurotransmitter, een signaalstofje dat in ons brein van de ene naar de andere zenuwcel wordt overgebracht en van groot belang is bij de communicatie over stress, stemming, slaapproblemen, agressie en depressie. Die communicatie kan alleen maar goed werken als de onderdelen die daarbij betrokken zijn, zogeheten serotoninetransporteurs en receptoren, hun werk doen. Markus: “Heb je voldoende serotoninetransporteurs dan werkt het systeem prima. Probleem is echter dat niet alle mensen dezelfde hoeveelheid hebben, iets dat

door een gen wordt bepaald.”

Een kwart van de wereldbevolking draagt een korte variant van het gen waardoor ze minder ‘vervoerders’ hebben en vatbaarder zijn voor de ongezonde kanten van stress. Lees goed: vatbaarder. Want wie deze genvariant draagt, hoeft zeker niet in een depressie te belanden. Volgens Markus blijft het belangrijk hoe je gebeurtenissen in je omgeving interpreteert.

Beter slapen

In Markus’ boekenkast staat *The Serotonin Power Diet* met daarin een dieet van twaalf weken om serotonine te activeren. Zou mooi zijn als zo’n voedingsprogramma werkt. Dan kunnen de antidepressiva de prullenbak in. Antidepressiva zorgen er immers voor dat er meer serotonine beschikbaar is waardoor het verstoorde systeem langzamerhand weer in balans komt. Maar is het echt een alternatief? Kan voeding je uit de put helpen? Markus schudt zijn hoofd. “Mensen die zeggen dat je door middel van voeding (veel koolhydraten en weinig eiwitten) het effect van een antidepressivum kunt bereiken, praten lariekoek. In Zwitserland en Amerika zijn er onderzoeken naar gedaan, maar tot nu toe zonder noemenswaardig resultaat. Voeding werkt globaal en niet zo selectief als een antidepressivum. Zeker, er zijn voedingselementen die het serotoninegehalte kunnen verhogen doordat er tryptofaan in zit, maar het effect is heel erg klein.”

Tryptofaan is een essentieel voedingsaminozuur en de bouwstof voor serotonine, zoals graan dat is van brood. Zonder tryptofaan – dat we uit onze voeding moeten halen – geen serotonine. Het bevindt zich onder meer in vlees en zalm, maar ook in eieren, kikkererwten, bananen en zonnebloempitten. Een andere manier om tryptofaan binnen te krijgen is als voedingssupplement. “Met bepaalde diëten en tabletten kun je vooral van gevoelige mensen de stemming verbeteren. De effecten zijn meetbaar maar het is niet dat mensen zich merkbaar opgeknapper voelen.”

Toch gelooft Markus dat stressgevoelige mensen baat kunnen hebben bij de inname van tryptofaan – via voeding of tabletten – in situaties waarbij ze spanning voelen (voor de goede orde: dan heeft hij het niet over mensen die depressief zijn). “Wellicht verloopt dit deels via een betere nachtrust. In navolging van een aantal oude studies hebben we recentelijk ontdekt dat de inname van een kleine dosis tryptofaan voor het slapen gaan (twee weken lang) ervoor zorgt dat mensen beter slapen.”

UM Star Lectures

Op donderdag 2 februari geven dertien hoogleraren van de Universiteit Maastricht in dertien steden, in Nederland en buitenland, lezingen over hun vakgebied. Het is de derde editie en een terugkerend evenement van het Alumni Office. De lezingen zijn voor alumni en andere geïnteresseerden. Om een paar thema’s te noemen: in Berlijn vertelt prof. Valentina Mazzuccato – in het Engels – over

migratie en het welzijn van families. Het thema van de Engelstalige lezing van prof. Gaby Odekerken in Düsseldorf is *Service design for innovation, social robots in healthcare*. Prof. Anita Jansen spreekt in Eindhoven over de psychologie van obesitas, en in London mag prof. Kiran Patel uitpakken over de Brexit-beslissing: *What can history tell us?*

Weg met de selectie bij geneeskunde

Geneeskundestudenten aan het werk Foto: Philip Driessen

Hij was jong en onzeker over wie hij was. Op zijn negentiende kreeg hij te horen dat hij zijn studie geneeskunde moest staken. Uiteindelijk werd **prof. Cor Spreeuwenberg**, onder andere oud-huisarts en oud-decaan van de faculteit gezondheidswetenschappen (nu onderdeel van de FHML), opnieuw toegelaten. Met zijn eigen weg in het achterhoofd en tegelijkertijd beseffend dat één zwaluw nog geen zomer maakt, betoogt hij: veel jonge mensen veranderen tussen hun 18e en 25e en daarom is het te vroeg om direct na de middelbare school te selecteren, en dat geldt des te meer voor jongens.

Voortbordurend op de opinie van Henk van Berkel in *Observant* van 19 januari mijn persoonlijke ervaring: In 1963 had ik, 19 jaar oud, aan de Universiteit van Amsterdam al een judicium abeundi (beslissing om de studie te staken) voor de studie geneeskunde te pakken. Hierop meldde ik me aan voor een opleiding tot officier gevechtsleiding bij de Koninklijke Luchtmacht waarvoor ik wel geschikt bleek te zijn en waar ik op 20-jarige leeftijd zelfstandig verantwoordelijk werd voor het veilig leiden van een vliegtuig en het kundig doen onderscheppen van andere vliegtuigen. Al snel liet ik me testen om te kijken of ik al tijdens de periode van mijn contract kon beginnen aan een opleiding om die na afloop af te maken. Uit de test kwam dat ik geschikt was

voor 1. geneeskunde 2. wiskunde en 3. economie. Met dit resultaat in de hand en mijn verhaal wist ik - het was inmiddels 1965 - de decaan van de faculteit geneeskunde over te halen mij weer toe te laten tot de studie. Met de decaan en de luchtmacht werd afgesproken dat ik tot de zomer 1968 - als mijn contract afliep - gewoon mijn werk bij de luchtmacht zou doen en daarnaast zou proberen om via deeltentamen het propedeutisch examen te halen. Dat propedeutisch examen haalde ik al in 1966 en

arts-zijn weinig aan te merken geweest. Hoe kwam het nu dat het met de studie aanvankelijk niet lukte? Ik was te jong en onzeker over wie ik was, moest erbij werken om aan geld te komen, wilde ontsnappen uit het milieu

toen ik de luchtmacht in 1968 verliet had ik ook het kandidaatsexamen in mijn zak. Tijdens dit examen werd ik gevraagd om student-assistent bij anatomie te worden. In 1972 had ik de toen nog zevenjarige artsenopleiding met succes voltooid. Volgens mij is er op mijn

waaruit ik kwam maar had ook moeite met de omgang met de kinderen van artsen en juristen die de collegezaal bevolkten etc. Dat het snel beter met me ging kwam doordat het succes als gevechtsleider mij zelfvertrouwen gaf en de vriendschappelijke omgang met mijn collega's mij inspireerde.

Ik begrijp heel goed dat er geselecteerd moet worden en dat één casus onvoldoende basis is om beleid op te maken, maar ik ben er wel van overtuigd dat veel jonge mensen tussen hun 18e en 25e veranderen en dat het daarom te vroeg is om direct na de middelbare school te selecteren, en dat geldt des te meer voor jongens.

Cor Spreeuwenberg

OP ZOEK NAAR EEN VLOTTE PEN?

Wil je beter leren schrijven of even ruiken aan de journalistiek? In maart en april 2017 biedt Observant vier schrijfworkshops aan, zowel in het Nederlands als in het Engels. De workshops zijn apart te volgen en worden gegeven door professionele journalisten. We werken in kleine groepen van maximaal 10 personen (minimaal 6). Na afloop krijgen de deelnemers een certificaat.

Workshop 1 Nieuws- en persbericht

Hoe krijg ik mijn boodschap of conclusie kernachtig en aantrekkelijk op papier?

Datum en tijd: donderdag 16 maart 2017 van 14.00-16.30 uur, inloop vanaf 13.30 uur

Workshop 2 Interview

Hoe bereid je je voor op een interview, welke vragen stel je en hoe schrijf je het op?

Datum en tijd: donderdag 23 maart 2017 van 14.00-16.30 uur, inloop vanaf 13.30 uur

Workshop 3 Wetenschapsjournalistiek

Hoe schrijf je over wetenschap voor een breed publiek? Hoe vermijd je jargon en leg je ingewikkelde materie stap voor stap duidelijk uit?

Datum en tijd: donderdag 30 maart 2017 van 14.00-16.30 uur, inloop vanaf 13.30 uur

Workshop 4 Column

Hoe schrijf je spits en bondig een anekdote, gedachtespinsel, filosofie of tirade op?

Datum en tijd: donderdag 6 april 2017 van 14.00-16.30 uur, inloop vanaf 13.30 uur

Prijzen: €30 (UM-studenten), €100 (medewerkers, alumni en leden SenUM), €125 (buiten UM) per workshop

Locatie: redactie Observant, Sint Servaasklooster 32, kamer 2.036

Informatie: riki.janssen@maastrichtuniversity.nl of 043-3885384

Inschrijven: marion.janssens@maastrichtuniversity.nl

Inschrijven kan tot uiterlijk maandagochtend 20 februari 2017, 9.00 uur

Interim-directeur Hans Tromp over het nieuwe conflict bij de Facilitaire Dienst

“Dit is geen nieuwe aardbeving. Dit is een naschok”

Hans Tromp heeft zich voorbereid. Op de mogelijke vragen, en op de antwoorden. Die staan in een bestandje op zijn laptop, dus tijdens het interview kijkt hij zo nu en dan op het scherm en leest voor uit eigen werk. “Want ja, ik moet natuurlijk wel de goede antwoorden geven.”

Een jaar is hij nu bezig, zijn reorganisatieplannen zijn goedgekeurd door alle relevante instanties, waaronder de dienstraad van de Facilitaire Dienst (of Facility Services, FS). Zijn vertrek als interim-directeur is nakend, een nieuwe directeur zal binnen een paar weken worden benoemd, hij blijft tot die daadwerkelijk aan de slag gaat. Een paar maanden dus nog maar. En dan vorige week ineens dit: een boze rondzendbrief binnen FS met daarin een stevige aanval van drie van de vijf leden van de dienstraad, het vertegenwoordigend orgaan waarmee hij periodiek overlegt. Ze beschuldigen hem er van dat hij voortdurend op de rem staat, dat hij een lid van de dienstraad het werken onmogelijk maakt, dat hij mensen intimideert. Wie hem in een rustige omgeving spreekt heeft moeite zich dat alles voor te stellen: een vriendelijke, misschien zelfs wel zachte man. Maar soms verstrakt zijn blik; er zijn dingen die hij zich niet laat welgevalen, dat is duidelijk. Probleem bij dit interview: hij heeft de ruzie met de dienstraad in handen gelegd van het college van bestuur en iedereen binnen FS verzocht er de komende tijd zijn mond over te houden. Over de aanleiding van het probleem, de positie van de drie logistiekmedewerkers, en de beschuldigingen aan zijn adres. En dus geeft hij soms hele korte antwoorden, of lange, maar dan is het vaak minder een antwoord dan een geloofsbelijdenis: hoe goed het eigenlijk gaat met de dienst, dat er al veel veranderd is. Hij schrijft het ook al in de brief die hij zelf naar het personeel stuurde: “Ik zie een ander FS dan een jaar geleden. De houding is positiever, er wordt meer gelachen, we koken samen, werken samen in allerlei commissies, nieuwe functies zijn ontstaan, we willen onze positie weer versterken binnen deze universiteit.”

We koken samen?

Ja, een groepje van ongeveer vijftien mensen heeft in december een keer samen van alles gekookt, dat is de volgende dag bij een bijeenkomst opgegeten. Echt, er is zo veel positiviteit binnen de dienst.

Hoe zit het met de positie van die logistieke medewerkers? Die werken nu in AZM-ruimtes, en dat vinden ze niet fijn, zegt de dienstraad. Niet fijn? O?

Je hebt toch wel met ze gesproken?

Ja natuurlijk. Maar ik ga er verder niets over zeggen. In een bijlage bij het reorganisatieplan staan de korte- en langetermijnafspraken over die afdeling, de dienstraad heeft het hele plan onderschreven. Ik wacht nu de geschillencommissie af, die moet oordelen of we ons eraan houden. En wat betreft het punt of hier sprake is van detachering naar het AZM: ik wil die detacheringsovereenkomst dan wel eens zien.

Hans Tromp Foto: Joey Roberts

Kwam de dienstraadbrief als een verrassing?

Ja, inderdaad, ik had het niet verwacht. En ik baal er echt van, dat mag je gerust weten. Aan de andere kant: ik ben ingehuurd voor een netelige situatie, dan moet je niet gek kijken als je een keer geprikt wordt. Overigens, wie ik ook spreek binnen de dienst, iedereen baalt ervan. Ik denk dat deze dienstraad zich ook moet afvragen of ze nog wel synchroon lopen met hun achterban. Want FS is goed op weg, voor de reorganisatie hebben we van hoog tot laag informatie opgehaald, mensen zijn enthousiast aan de slag gegaan, heel veel mensen werken in allerlei commissies. Kijk, er is hier een crisis geweest in 2015 en ook nog wel '16, dat geeft spanningen, er zijn nog steeds effecten. Sommige mensen kunnen dat verleden niet loslaten, daar maak ik me wel zorgen over, dat ze de draai niet kunnen maken. Het wantrouwen jegens de leiding komt weer boven, dat zijn

ingeslepen reacties. Dus het is duidelijk dat ik hier nog dingen te doen heb.

Je wordt intussen beschuldigd van intimidatie van dienstraadleden.

Maar ik weet niet wat ze ermee bedoelen. Intimideren is een zwaar woord hoor; wat maakt dat iemand zich geïntimideerd voelt? Kijk, er is één lid tegen wie ik gezegd heb dat ik hem niet meer onder vier ogen op mijn kamer wenste te spreken, wel als dienstraadslid bij dienstraadvergaderingen waar ook de andere leden bij aanwezig zijn en natuurlijk ook als medewerker over werkinhoudelijke dingen. Maar alleen met zijn leidinggevende erbij.

Hij zou gezegd hebben dat jij het ene zegt maar het andere doet. Jij vond dat hij je van leugens beschuldigde. Hoe erg is dat? Tegen bijvoorbeeld politici wordt zoiets voortdurend gezegd.

Precies, en daar kan ik ook wel tegen. Ik heb er goede redenen voor, meer zeg ik niet.

Maar het was dus erger dan dat?

(Hij knikt)

Je hebt het conflict aan het college van bestuur voorgelegd. Jij bent ingehuurd om rust binnen de dienst te brengen. Had je het niet intern moeten oplossen?

Ja, dat is in zekere zin mijn rol. Dat is me niet gelukt, heel jammer. Maar vergeet niet, de reorganisatie richt zich op de structuur; een organisatiecultuur veranderen is veel lastiger. Dat doe je niet in een jaar: mensen die elkaar feedback geven, open communiceren, niet de man maar de bal spelen, met kritiek kunnen omgaan. We hebben al een commissie cultuur met eigen mensen ingesteld, en we huren voor drie jaar een extern bureau in om dat te begeleiden. FS moet leren om anders met dingen te dealen. Zo had de dienstraad eerst naar de geschillencommissie moeten gaan voordat ze het vertrouwen in mij opzegden.

De dienstraad wilde ook een zetel in de benoemingscommissie voor de nieuwe directeur.

Dat vroegen ze toen de commissie al ongeveer aan het werk was. Maar goed, daar kun je nog overheen stappen. Alleen, toen we een oproep deden aan de medewerkers om zich te melden voor die commissie, heeft de raad niet gereageerd. Verder hebben ze natuurlijk een grote rol in de reorganisatie, maar de benoeming van de nieuwe directeur hoort daar niet bij, dat staat ook niet in hun reglement. Dus als ik ze dan toelaat in de benoemingscommissie kan voortaan elke dienstraad aan de UM daar een zetel in claimen. Dat wilde het college van bestuur niet. En als mensen het wel willen, moet eerst het dienstraadreglement veranderd worden.

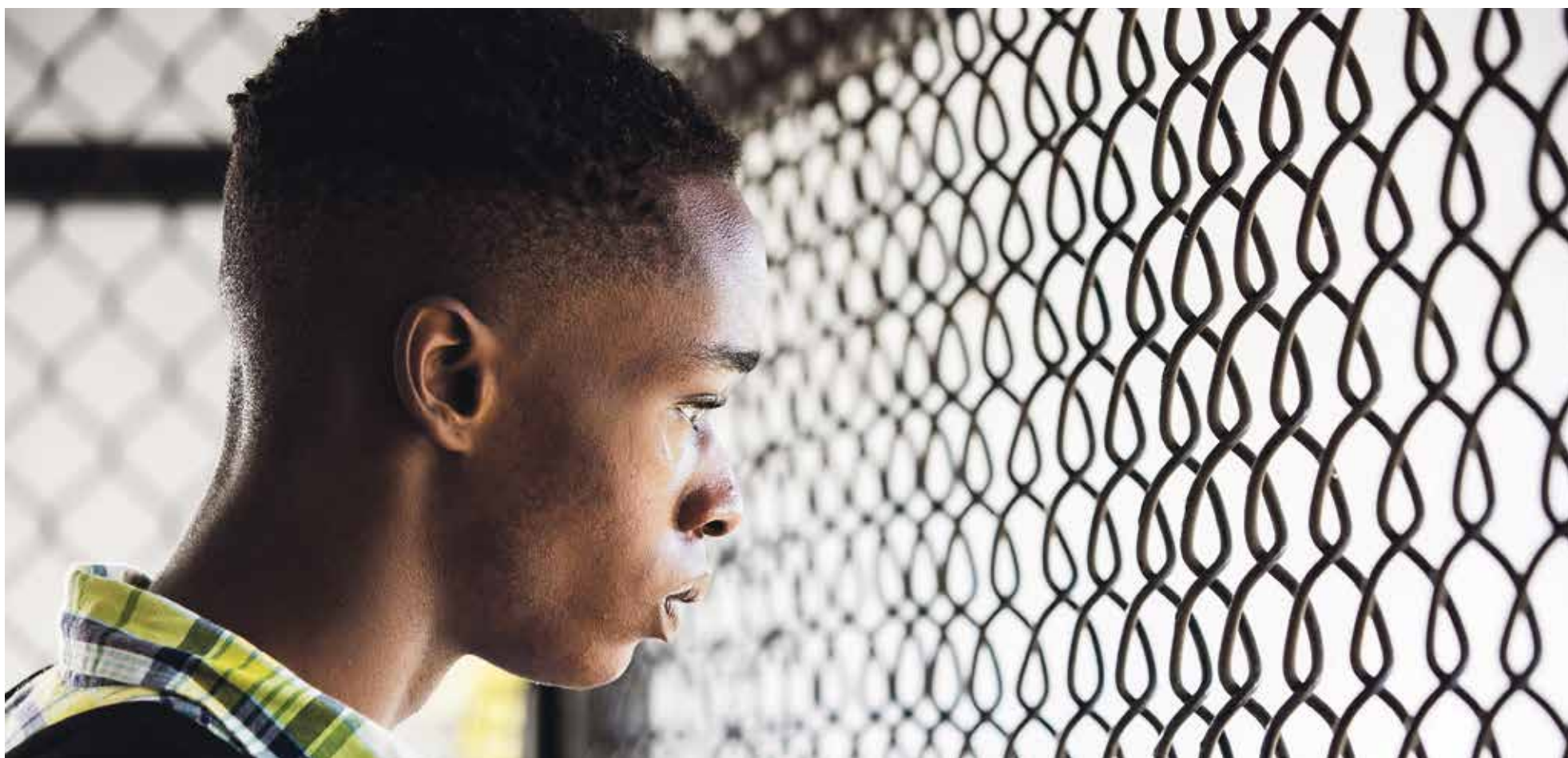
Wanneer is er een nieuwe directeur?

Ik verwacht de benoeming over een week of drie. We hebben de laatste drie kandidaten een presentatie laten geven voor een groep van zo'n 25 FS-mensen, we gaven ze een casus over een toneelgezelschap in moeilijkheden, met de opdracht: presenteer je als hun redder. De een hield een heel technisch verhaal, een ander betrok de zaal erin, maakte verbinding. Het publiek gaf daarna feedback aan de benoemingscommissie. Dat werkte heel goed.

Hoe nu verder?

Ik wacht de uitkomst van de commissie af. En wat mij betreft kan ik rustig met de dienstraad over andere problemen praten, daar zie ik geen bezwaar. Iemand zei tegen me: we hebben in 2015 een aardbeving gehad - dit is geen nieuwe aardbeving, dit is een naschok. Zo zie ik het ook.

film: *Moonlight* Een tegengeluid in Trumpiaanse tijden

Still uit *Moonlight*

Verhaal: *Moonlight* vertelt in drie hoofdstukken het verhaal van de jonge zwarte man Chiron (als 9-jarige, 16-jarige en twintiger), in het bijzonder hoe hij worstelt met zijn seksuele geaardheid en hoe hij een plek in de wereld tracht te verwerven.

Als een betoverende nachtwandeling omdat:

- *Moonlight* na de all-white-Oscar-uitreiking van het vorig jaar wellicht een gelegenheid tot revalidatie biedt. De eerste tekenen zijn niet slecht. De film verwierf zes nominaties voor de Golden Globes en verzilverde er uiteindelijk een, en niet de minst belangrijke: beste dramaproductie.
- Er wordt geweldig geacteerd. Met name de drie acteurs die de verschillende fases van Chiron

vertolken, te weten Alex R. Hibbert (9), Ashton Sanders (16) en Trevante Rhodes (de 20-jarige) zijn uitstekend.

- Regisseur Barry Jenkins vertelt net zoveel met wat hij toont als met wat hij weglaat. Door te focussen op drie leeftijden accentueert Jenkins het verscheurde en versplinterde leven van Chiron. Door alle tragiek wordt zijn leven nooit helemaal meer heel, er zullen altijd stukken ontbreken.
- De belangrijkste stereotypen worden vermeden. Een drugsdealer kan goede dingen doen en een moeder slechte. Dat maakt de een niet beter of slechter dan de andere, het maakt hen vooral menselijk.
- De cameravoering, vaak lange en beweeglijke

shots, is fraai en op momenten poëtisch en de muziekeuze mag geïnspireerd genoemd worden.
- Het is een film met het hart op de goede plek. Het is zelfs een belangwekkende film doordat hij in deze Trumpiaanse tijden een belangrijk tegengeluid laat horen.

Als het huilen naar de maan, omdat:

- Door aankondigingen als 'meesterwerk' en 'cinematografische ervaring' de verwachtingen wel erg hoog gespannen zijn.
- De waardering voor deze film lijkt ook een uiting van politiek correct gedrag. Als een soort van *Wiedergutmachung* na de witte dominantie bij de laatste Oscar-uitreiking. Met andere

woorden: zou de film ook zo'n hoge waardering hebben gekregen als Chiron een blanke jongen was geweest?
- De gefragmenteerde vertelstructuur, hoe legitiem ook, houdt je ook wel een beetje buiten de film.

Tenslotte: *Moonlight* is zonder twijfel een goede film. Hij is belangrijk en belangwekkend en op momenten meesterlijk. Maar er blijft een wereld van verschil tussen een meesterlijke film en een meesterwerk.

Jan Salden, docent filmtheorie aan de Maastricht Academia of Media, Design & Technology

zoals ik al zei

Hoe van staatshoofden af te komen

Ik blijf het toch zeggen, hoor! Op radio en TV loopt de laatste tijd namens de overheid een klein schreeuwertje rond dat het blijft zeggen. Als je weggaat draai dan de sleutel nog een keer om. Het ventje is kennelijk geen volgeling van Jan Terlouw, de oude wijze man van D66. Die had veel succes met zijn vermaning dat we weer een touwtje uit de brievenbus moeten laten hangen. Terug derhalve naar het onderlinge vertrouwen. In onze democratie mag je dat wel verlangen, maar meestal draait de wereld liever nog een keer aan de sleutel. Vandaar dat het verstandig is van te voren te regelen hoe je het in de samenleving wil hebben. En vervolgens de afspraken na te komen.

Wanneer is er sprake van democratie? Aan een letterlijke vertaling heb je niets. Macht aan of bestuur door het volk zijn zowel abstracte als vage termen. Pas de nadere invulling maakt het interessant. Veel politici doen dit overigens slecht. Ze beroepen zich op hun trouw aan het volk. Dat betekent alleen iets als je weet wie tot het volk behoort, hoe dat volk vervolgens gaat regeren, en hoe het tot besluiten komt. Zolang dat bestel mythisch van aard is, en in handen

Foto: Loraine Bodewes

van wijze koningen, opperpriesters, charismatische volksleiders of een junta, kan men beter geen touwtje uit de brievenbus laten hangen. Democratie is daarom alleen te beoordelen als

regelingen voorhanden zijn.

Lang geleden - toen studeren vooral bestond uit boeken lezen - koos ik een aanbevolen boek van een Engelse politiek filosoof over de

ware democratie. De schrijver en zijn boek zijn verdwenen uit mijn geheugen en mijn boekenkast. Eén standpunt was voor mij een openbaring. Het belangrijkste kenmerk van democratie zou niet het vierjaarlijks bezoek aan het stembokje zijn, maar dat de regering zonder gedoe wegging als zijn tijd was gekomen. Op 20 januari gaf de leerschool van het leven een lesje staatsinrichting. In Washington werd de overgang van de macht van de oude naar de nieuwe president gevierd. Obama deed wat al zijn voorgangers deden: met *Pomp and Circumstance* vertrekken. Op dezelfde dag trok een buitenlandse interventiemacht Gambia binnen om een weigerachtige oud-president na maar liefst tweeëntwintig jaar bewind uit zijn paleis te verjagen.

Jammer alleen dat Trump na de overdracht niet anders te melden had dan dat hij de macht terug ging geven aan het volk. Wie, wat, waar?

Hans Philipsen

Hans Philipsen is oud-rector van de UM

colofon

Redactieadres

St. Servaasklooster 32

Postbus 616

6200 MD Maastricht

(volg routebordjes)

T 043 - 38 85 390

E observant@maastrichtuniversity.nl

W www.observantonline.nl

Stichtingsbestuur

Arie Nieuwenhuijzen Kruseman (vz),

Sandra Daas, Catharien Kerkman, Stephanie

Meeuwissen, Christoph Rausch

Redactieraad

Harald Merckelbach (vz), Piet Eichholtz, Birsen

Erdogan, Silvia Evers, Ralph Stassar, Loes Visser,

George Vogelaar

Redactie

Riki Janssen

(hoofdredacteur) 043 - 38 85 384

Wammes Bos 043 - 38 85 383

Wendy Degens 043 - 38 85 382

Cleo Freriks 043 - 38 85 386

Maurice Timmermans 043 - 38 85 381

Redactie-assistent

Marion Janssens 043 - 38 85 390

Aan dit nummer werkten verder mee:

Albert Bergbroeder, Cato Boeschoten, Ype Dries-

sen, Alison Edwards, Amira Eid, Hans Philipsen,

Jan Salden, Hans Schouwenburg

Fotografie

Lorraine Bodewes, Joey Roberts

Illustraties/Opmaak/Basisontwerp

Simone Golob, www.sgiv.nl

Vertalingen

o.a. door B. Wall & P. Nekeman

Druk

Janssen/Pers Gennepe

Mededelingen

Voor het inleveren van mededelingen zie

www.observantonline.nl/Mededelingen

of www.observantonline.nl/English/

Announcements

Advertenties

Voor regionale en interne adverteerders:

Marion Janssens, 043 - 38 85 390,

marion.janssens@maastrichtuniversity.nl

Voor overige adverteerders:

Bureau Van Vliet, 023 - 57 14 745,

m.dewit@bureauvanvliet.com

Internet: www.bureauvanvliet.com

(Voor Paarltsjes zie info bij Paarltsjes)

Abonnementen

Observant wordt gratis verspreid op de universiteit en op diverse locaties in Maastricht.

Belangstellenden kunnen Observant thuisgestuurd krijgen voor € 37,00 per academisch jaar.

HOP

Observant is aangesloten bij het

Hoger Onderwijs Persbureau

© Stichting Observant

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de hoofdredacteur geheel of gedeeltelijk worden overgenomen

Voor hetzelfde geld staan de
paarltsjes iedere week
ook op internet:

www.observantonline.nl

paarltsjes

HBO-opgeleide PIANO-DOCENTE biedt inspirerende pianolessen. Ook veel affiniteit en ervaring met jonge kinderen. Diverse lespakketten mogelijk. 06-46686037

Ijssalon Luna Rossa zoekt per 1-3-17 medewerkers voor in de bediening in de avonduren. Mail CV naar gelateralunarossa@hotmail.com t.a.v. Monique

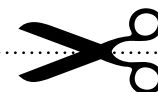
Te huur woning gelegen aan de Maas in oude kern van Eijsden, Vogelzang 8, huurprijs 950,- minimaal 1 jaar, geen studenten. info.j.fonsaer@gmail.com

HBO-opgeleide PIANO-DOCENTE biedt inspirerende pianolessen. Ook veel affiniteit en ervaring met jonge kinderen. Diverse lespakketten mogelijk. 06-46686037

Paarltsjes

Per letter, leesteken of spatie een apart hokje gebruiken. Regels volschrijven tot het einde. Voor langere teksten geldt het advertentietarief. Inleveren bij de redactie kan maandag tot en met donderdag van 09.00 tot 17.00 uur / contant betalen. Bezoekadres: loop de Minderbroedersberg omhoog, vóór de ingang van nummer 4 rechts af en loop het appartementencomplex (rode baksteen) binnen. Volg de bordjes naar de 2e verdieping. Digitaal inleveren kan ook, zie www.observantonline.nl Vóór dinsdag 16.00 uur ingeleverde Paarltsjes verschijnen de donderdag daarop in de krant. De redactie is niet verantwoordelijk voor de inhoud van de Paarltsjes en behoudt zich het recht voor om zonder opgave van reden Paarltsjes te weigeren.

_____	€ 3,00
_____	€ 4,00
_____	€ 5,00
_____	€ 6,00
_____	€ 7,00
_____	€ 8,00

Boekhandel

DE TRIBUNE

Kapoenstraat 8-10

6211 KW Maastricht

Telefoon (043) 325 19 78

LOOKING FOR A FACILE PEN?

Would you like to learn how to be a better writer or get a taste of journalism? Observant is organising four writing workshop in March and April 2017, both in Dutch and English. The workshops can be taken separately and are given by professional journalists. We work in small groups of a maximum of 10 participants (minimum 6). Participants will receive a certificate upon completion.

Workshop 1 News and Press Release

How can I get my message or conclusion down on paper concisely and attractively?

Date and time: Thursday, 16 March 2017
from 9:30-12:30hrs.
Open from 9:00hrs

Workshop 3 Science Journalism

How to write about science for a broad public? How to avoid jargon and explain the complicated subject clearly step by step?

Date and time: Thursday, 30 March 2017
from 9:30-12:30hrs.
Open from 9:00hrs

Workshop 2 Interview

How to prepare for an interview, what questions to ask and how to put it on paper?

Date and time: Thursday, 23 March 2017
from 9:30-12:30hrs.
Open from 9:00hrs

Workshop 4 Column

How to write an anecdote, a yarn, a philosophy, or diatribe briefly and to the point?

Date and time: Thursday, 6 April 2017
from 9:30-12:30hrs.
Open from 9:00hrs

Prices: €30 (UM-students), €100 (employees, alumni and SenUM members), €125 (outside the UM) per workshop

Location: Observant editorial room, Sint Servaasklooster 32, room 2.036

Information: riki.janssen@maastrichtuniversity.nl or 043-3885384

Registration: marion.janssens@maastrichtuniversity.nl

Registration until Monday morning, 20 February 2017, 9:00hrs.

ECHT GROENE STROOM?

Vergelijk het zelf en stap over via
www.wise-energievergelijker.nl

wise

STICHTING DOEN

BATAVUS

Dit is een campagne van WISE ondersteund door Stichting DOEN en Batavus.

De mededelingen van de universiteit, faculteiten, servicecentra en studentenorganisaties zijn te vinden op www.observantonline.nl

The announcements of the university, faculties, service centres and student organisations can be found on www.observantonline.nl

agenda academische zittingen

Aula Minderbroederberg 4-6

26-01, 12.00 uur: mw.drs. Angela E.P. Bouwmans	10-02, 12.00 uur: dhr. Alex K. Roth, MSc.
26-01, 14.00 uur: dhr. Gerardus J.J. Hendriks, MSc.	10-02, 14.00 uur: dhr.drs. Björn K. Stessel
27-01, 10.00 uur: mw. Glynis Bogaard, MSc.	15-02, 14.00 uur: dhr. Xiaowei Yu, LL.M
27-01, 12.00 uur: mw. Georgina Palau Caballero, MSc.	16-02, 12.00 uur: mw. Marleen Hermans, MSc.
27-01, 16.00 uur: mw. Emmylou Beekman, MSc.	16-02, 16.00 uur: mw. Anwasha Bohler-Dutta, MSc.
01-02, 14.00 uur: mw. Karolien van den Akker, MSc.	17-02, 10.00 uur: dhr.drs. Bert Boonen
02-02, 12.00 uur: dhr. Wijnand B. van Gent, MSc.	17-02, 12.00 uur: dhr.drs. Bart Kerens
03-02, 10.00 uur: dhr. Lars J.P. Hamers, MSc.	17-02, 14.00 uur: mw. Dionne E.M. Maessen, MSc.
03-02, 12.00 uur: dhr. Martin Hud	17-02, 16.30 uur: Inauguratie dhr.prof.dr. Dian Brouwer
03-02, 14.00 uur: mw. Suzanne C.E.H. Salleveld, MSc.	23-02, 10.00 uur: dhr. Jan G. Bogaarts, MSc.
03-02, 16.30 uur: inauguratie prof.dr. Koen R.J. Schruers	23-02, 12.00 uur: mw. Nicole Rosenkötter, mSc.
07-02, 15.30 uur: 41e viering Dies Natalis (Theater a/h Vrijthof)	23-02, 14.00 uur: mw. Julieta Marotta, MSc.
09-02, 10.00 uur: mw.drs. Mary J.J. Ignacio	23-02, 16.00 uur: dhr. Wesley Jongen, MSc.
	24-02, 12.00 uur: dhr.drs. Martin M. Müller, MSc.
	07-02 15.30 – 19.00 uur: 41e viering Dies Natalis in Theater a/h Vrijthof

Maastricht University

Leading in Learning!

Interne vacatures

- **Senior Studieloopbaanadviseur**, SSC, 30.4 uur
Vacaturenummer: AT2017.5
- **SAP Basis Consultant** bij ICTS, 30.4-38 uur
Vacaturenummer: AT2017.6
- **Coördinator Onderwijssecretariaat** Talencentrum, UB, 38 uur
Vacaturenummer: AT2017.8
- **2 PhD positions**, FHML/MHeNs/NIC, 38 hours
Vacancy number: AT2017.9
- **Assistant Professor Positions**, SBE, 38 hours
Vacancy number: AT2017.10
- **Postdoc**, FHML/School for Public Health and Primary Care (CAPHRI)/vakgroep Reumatologie, 30.4 uur
Vacaturenummer: AT2017.11
- **Docent vaardigheidsonderwijs** bij het Skillslab, FHML, 15.2-16 uur
Vacaturenummer: AT2017.12

Voor uitgebreide informatie, raadpleeg de website www.maastrichtuniversity.nl. Klik op de link "Werken bij de UM" en vervolgens op "Vacatures". Schriftelijke sollicitaties o.v.v. vacaturenummer op brief en envelop (of elektronisch solliciteren via de vacaturewebsite) binnen 10 kalenderdagen richten aan de afdeling HRM van de betreffende faculteit of beheerseenheid (Postbus 616, 6200 MD Maastricht).

www.maastrichtuniversity.nl

Geef Fabian zijn vrijheid terug.

Sms **NIER** naar **4333** of geef via nierstichting.nl

Met 1 SMS doneert u eenmalig € 2,- (exclusief telefoonkosten).
Meer informatie: www.nierstichting.nl/sms

NIERSTICHTING
Leven gaat voor.

Door de mand gevallen

Ik snapte mezelf even niet zo goed. Nasim had mijn muntthee voor mij betaald en in plaats van dankbaar te zijn, irriteerde het me ontzettend. Normaal gesproken heb ik een zwak voor jongens die de deur voor je openhouden, je met hun auto op komen halen of je drankje betalen. Een vriendin uit Amsterdam noemt zichzelf in zulke situaties een 'door de mand gevallen feminist'. Dat wil zeggen: in romantische setting transformeert ze van een zelfstandige vrouw die zelf betaalt in een zwijmelend meisje dat graag voor zich laat zorgen. Ik herkende het gevoel, maar dit keer zwijmelde ik niet. Ik was boos.

"Zo gaat het gewoon", zei Nasim. "Ik ben een Arabische man, ik betaal voor de vrouw, anders is het een schande." Ik moest denken aan een liedje van mijn favoriete zangeres, waarin wordt gezongen: *I got it. I'm a man now - and there's nothing you can do to make me change my mind. Yes I've got it, I'm a man now.* Moest ik voortaan dan maar accepteren dat ik hem te schande zou maken als ik zelf eens met de pinpas zou zwaaien? Ik weet dat zijn gebaar lief bedoeld was, maar ik voelde me niet serieus genomen. Hoe kon ik die macht terugrijpen?

Inmiddels liepen we het café uit. Hij vroeg of ik nog steeds op dezelfde plek woonde en stond erop mij naar huis te brengen. "Wat doe je straks?", vroeg hij. "Mijn column schrijven", zei ik. "Over mij?" Zijn triomfantelijke grijns deed bijna pijn, maar ik sloeg terug. "Ja, over jou, en over dat ik nooit mag betalen." Grinnikend liep hij voor me uit en stopte bij de snackbar op de hoek. Ik zei dat ik geen honger had, maar hij bestelde toch: een kapsalon en een broodje falafel, die laatste was voor mij. De snackbareigenaar keek ons nieuwsgierig aan en mompelde iets in het Arabisch. "Hij vraagt of je mijn vriendinnetje bent", grinnikte Nasim terwijl hij weer zijn portemonnee pakte en betaalde. Ik griste ons voedsel van de toonbank en beende richting de uitgang. Bij de deur draaide ik me om. "Zijn vriendinnetje? Nee hoor. Hij is een Arabische man, hij betaalt alleen maar voor me."

Cato Boeschoten

3HOOG

Door Ype
Driessen

René

Jurre

Merel

Harrie

Alte Revolutionären

Het leven is er ineens niet gemakkelijker op geworden. Nee, ik bedoel niet dat de westerse wereld sinds vorige week wordt aangevoerd door een grote boze kleuter met raar haar; ik bedoel iets anders.

Mevrouw B. en ik zijn namelijk gescreend. Tot op het bot. Het zit zo: ik wilde, als nestor - geloof ik - van het universitaire ambtelijke apparaat graag samen met mijn eega naar de aanstaande verjaardagspartij van onze uni. De dies natalis. Spreek uit diejès. Want dat wordt een speciaaltje, deze keer, met een heuse president en een voormalige koningin, tegelijkertijd in *da room!* Zoiets hebben we nog nooit meegemaakt en zoiets gaan we ook niet meer meemaken. Niet voor ik het oudemannenhuis indraai, in ieder geval. Dus ik heb braaf het aanmeldingsformulier ingevuld. Ik heb mijn burgerservicenummer gegeven, ik heb mijn paspoortnummer onthuld, mijn schoenmaat, mijn bloedgroep en -druk, mijn gemiddelde hartslag in rust en bij opwinden, in dat kader ook mijn seksuele voorkeuren en natuurlijk mijn winkelgedrag, zowel on- als offline. Bij die laatste twee aspecten werd vervolgens ook de echtgenote betrokken, want die winkelt nog het meest en bij dat andere is ze ook van de partij. Logisch. En o ja, op wie we de laatste vijftieng jaar gestemd hadden en welke goede doelen we steunden.

Twee dagen later werd er aangebeld, op een avond. Het vroom dat het kraakte, wie kon dat zijn? Voor de deur stonden, ik verzin het niet, twee gleufhoeden met regenjassen. Te klapper-tanden. Nog voor ze iets konden uitbrengen riep mijn vrouw, een en al compassie met de lijdende medemens: "Ach heren, kom toch binnen, jullie vatten nog kou!" Verbouwereerd stapten ze over de drempel, hingen jas en hoed op de kapstok en warmden zich handenwrijvend voor de open haard. Kopje

thee? Ja, dat lustten ze wel. Wat kwamen ze doen? Tja, een en al excuses maar ze waren speciaal aangewezen om de groep aanstaande 'diesbezoekers met een bezwarend verleden' nog eens extra na te trekken. Nou ja, alsof ik het in Keulen hoorde donderen! Ik, *moi*, een bezwarend verleden? "Tja meneer Bergbroeder, wij troffen u aan in de archieven van onze dienst, u heeft in uw jonge jaren tegen van alles en nog wat gedemonstreerd, u heeft buitenlandse staatshoofden beledigd, u heeft gescandeerd dat u liever een Rus in de keuken had dan een raket in uw achtertuin, en vooral dat laatste is in het licht van de jongste ontwikkelingen een verdachte uitlating. U weet wel, Poetin, de Krim... En verder geloven we dat uw neiging tot beledigen niet bepaald verflauwd is, niet?"

Of ze in huis mochten rondkijken. Mevrouw B. zat bibberend op de sofa, ik haalde mijn schouders op. De heren gingen naar boven en bleven vervolgens anderhalf uur weg. Anderhalf uur! We hoorden ze stommelen, kasten open-trekken, commodeladen binnenstebuiten keren.

Met onder hun arm mijn laptop en een oude computer verlieten ze het pand.

Ik de volgende dag op hoge poten naar Germanicus. Dat dit toch echt te dol was. Zijn meest loyale ambtenaar, zonder wie al die dies natalisen er waarschijnlijk niet eens geweest zouden zijn, weggezet als een boef, een potentiële bom-mengooier!!

"Ach Albert, kalmehr! Iek kan jou die hand sjudden, bai mai sind sie ooch gewesen! Ja! Alles gecheckt und doppelgecheckt. Selbst Tommy in zijn bekje gekuckt! Und zijn brokchen gezeefd! Alles für die sicherheit, nah? Iek kriege morgen bescheid ob iek kommen mag, auf unse eigene dies! Wenn nicht, und als jai ooch nicht, dan gehen wir het mal richtig op ein saufen zetten, nicht? Alte revolutionären unter einander! Dann müssen der Gauck und die Beatrix het de ganse mittag maar mit de braveriken doen, hahaha!!!"

Ik blijf het zeggen: lang leve onze voorzitter!

Albert Bergbroeder

Twitter: @a_bergbroeder